

Efe Türk

YAVUZ
SULTAN SELİM

HASAN BASRİ BİLGİN

Hasan Basri Bilgin

1945 yılında Isparta'da doğdu. Yazım hayatına; edebiyat hocası Nihat Sami Banarlı'nın, bir yarışma sonrası (23.01.1968) Meydan Mecmuası'nda yazdığı; "Türkçe'nin eşsiz nesir dilini gayet akıcı ve tesirli bir üslupla kullanıyor!" şeklindeki açık teşvikiyle başladı.

Önce; aşk, boşluk ve inanç temalarını işleyen, 1968'li yılların en çok konuşulan romanı "Çakıl Taşları - Aşk ve Dua"yı yazdı. Daha sonra; belgelerdeki gerçeklere uyarak, Milli Mücadele ve Çanakkale gibi önemli tarih olaylarıyla idare ve toplumsal düzene yön vermiş Fatih ve Ebu Zer misali ünlü tarihi kişilikleri romanlaştırdı.

Bir yadsınamaz özelliği de "hayat" gerçeğini yansıttığı bazı eserlerinde, herkese ibret olacak bireysel felsefi deyişleri sıkça kullanıyor olmasıdır. Zira ona göre hayatın vazgeçilmez rengi; OKUMAK, ANLAMAK VE ANLATMAKTIR!

Yayınlanmış Eserleri:

Bu Topraklarda Güller Kırmızı Açar PAŞAM

Çanakkale 1915 BİR ULU DESTAN

Fatih 1453

Efe Türk YAVUZ SULTAN SELİM

Yalnız Hünkâr 2. ABDÜLHAMİT

Hak ve Halk adamı EBU ZER

Samsat Yıldızı SAFVAN

Son Zafer KUTULAMARE

Yaşamak Ödev Yaşatmak İbadet

Türk Devlet Geleneğinde PAYLAŞIM MEDENİYETİ

Türklerin Altın Çağı MAZİDEKİ ADAMLAR

Aşk ve Dua ÇAKIL TAŞLARI

Cennetin Anahtarı Senin Elinde

İletişim: hasanbasribilgin@gmail.com

Facebook : /hasanbasribilginsayfa

BİRİNCİ BÖLÜM

YAZIK! YENİ ÇAĞIN GÜNEŞİNİ
ÖNCE OĞULLARI GÖLGELEDİ

— **B**re, nice ulaşılmaz mekanmış burası; elimiz ayağımız kesildi yorgunluktan!

Önce, “Kurnaz tilki hesabı dağın en sapa bucağına konaklamış” diye hayıflandı Şehzade Yavuz Selim;

– Bir iyi gizlenmiş ki, sor soruştur zor bulduk.

Terlemişti, ama aldırmayıp yürüdü sonra. Diz boyu yığma taş üstüne, taze kesim çalı demetlerinin üstünkörü yerleştirilerek alelacele yapıldığı anlaşılın derme çatma iki davar ağılını geçti sırasıyla; küçüğü, yeni doğmuş kuzular için, diğeri ana sürüye ayrılmış; göz alabilidiğince kocaman!

– Şükür gelebildik.

Fakat, isten pastan doğal parlaklığını kaybedip, ışısız gece karasına dönmüş siyah kıl çadırın önünde, umduğu yerine zebella kıklılı karayağız çobanı yalnız başına bekler görünce elinde olmadan somurttu. “Tutamadı da emanetimiz elinden uçtuysa yandık ki ne yanma!” diye hayıflandı;

– O zaman bütün hayallerim yerle bir!

Onun şüpheci bakışından ve belli belirsiz homurdanmasından iyice etkilenmiş olmalı karşısındaki adam. Adam dediğimiz; Sivrihisar’ın en ünlü ağası “halk dilindeki lakabıyla” Çoban Seyfi!.. Aptes tazelemiş de yenlerini indirmeye fırsat bulamamış gibi kolları sıvalı, külahu en-

sesine yıkılmış, “hürmetlisini birdenbire karşısında görmenin şaşkınlığıyla” elleri böğründe öyle kalakalmıştı... Oldum olası konuşmayı sevmezdi zaten de, şimdi dili hepten tutulmuştu apansız.

– Hayrola Seyfi Ağa, böyle yapayalnız, sanki eksikli gibi biraz da titrek durmaktasın karşımızda, nedir durum?

Adamın saygısı sonsuz, “Şehzade’nin gazap üzerine yaygın ününden olsa gerek” bir o kadar da “peşin” korkuludur tavrı:

– Buyurun Devletlim, canımız malımız yolunuza kurban! Hoş geldiniz, sefalar getirdiniz.

Selim, henüz on yaşın çocuksu tazeliğinde görünmesine rağmen, pazı gücüne güvenmenin kasıntısıyla, kendinin en az iki misli iriliğindeki adama yaklaşıp elini göğsüne dayadı... Belindeki dikine koyu siyah çizgili kırmızı kuşak, göbekten yukarı vücudunu daha uzun, omuzlarını olduğundan daha geniş gösteriyor, sıkı pantolonu ve kısa konçlu yumuşak çizmeleri, çok küçük yaştan beri ata bindiğinden hafif dışa yamuk duran bacaklarına cambaz çevikliği veriyordu... Sesi, umulmaz bir aksilik beklemenin telaşıyla boğuk çıktı bu kez:

– Hâlâ anlamadın mı, emanetimizi sormaktayız Ağa? Ortalarda görünmez, merak etmekteyiz ki, sabrımız taşmakta!

Onun “Emanet” dediği; dedesi Fatih Sultan Mehmet’in özel koruması ve en yakın adamı Kara Manas!

Fatih, ölüm anı, Manas’ı oğlu Şehzade Cem’e ulaştırılmak üzere bir mektupla alelacele Konya’ya gönderince, başta bazı yeniçeri ağaları olmak üzere Şehzade Bayezid yanlısı devlet büyükleri, iletinin sahibine ulaşmasını önlemek kastıyla ünlü ulağın peşine suikastçı ekibi salmışlardı. Bunu gören Şehzade Selim, bebekliğinden beri hemen her an yanında gördüğü, ayrıca kendine büyük hayranlık duyup çok sevdiği Manas’a bir zarar gelmemesi için 25 ağzı sıkı özel savaşçısıyla o da yola çıkmış, bir şekilde onu düşmanlarının elinden alarak Sivrihisar’daki önceden tanıdığı Seyfi Ağa’nın dağdaki çadırına gizlemişti.

Şimdiki çekincesi, “yerinde duramaz huylu ve özgürlüğe aşırı düşkün” Manas’ın bir şekilde mekânı terk etmiş olmasınaydı... Biraz da korkarak yineledi sorusunu:

– Şaşkın duruşunuzdan iyice pirelendik Seyfi Ağa. Allah esirgeye emanetimiz uçtu mu elinizden yoksa?

İtirazı kocaman kara gözlerinden başladı adamın. Öyle açtı ki, kabarıp yuvalarından dışarı fırladı fırlayacak:

– Hiç olabilir mi Şehzadem? Canımız yolunuza kurban, evvel Allah ölürüz ama emanetinizi asla zayi etmeyiz! Yiğitler yiğidi Kara Manas çadırdadır. Yaraları bir güzel tımar edildi, vücudu çifte su verilmiş çelik gibi de...

– “De!” neyin nesi? Sorun ne Seyfi Ağa?

– “Cihangir adama boş oturmak yaramaz, feleğini şaşırıp zindeliğini yitirir” derler ya; El Hak pek doğru! Allah’ı var, açık şikayeti yok, dillendirmez de; dünyaya küsmüşlük sezeriz davranışlarında. Zannımca manen yıkık durmakta; “hiç lazım olmaz gibi” padişah armağanı eşsiz kılıcını uzanılmaz bir köşeye bıraktı, onca zamandır yüzüne bakmaz. Savaşçı kısmının ekmeği idmandır. Yiğidimiz yerinden kıpraşmaya üşenir... Anlaşılır değil Şehzadem, billah anlaşılır değil!

– İyiden tavırlı desene!

– Morali bozuk, her daim hayata sitem etmekte ki, hiç ufka bakmaz; etrafıyla ilgisini kesmiş.

– Elbet anlarız Ağa, mutlaka anlarız; her ne derdi varsa... Hele bir yol konuşalım.

Kara Manas’ın boz börkünden sarkıp omuzlarına dökülen gür siyah saçları, şaha kalkmış vahşi yıldı atının tımar görmemiş dalgalı yelesine benziyordu da, tespih böceğini andıran yere kıvrık duruşuyla yaşama arzusundan çok ölüme daha sevdalı hissi veriyordu hali. Aylardır kederle içli dışlı olmuş kuşkuyla bir ürkekliğe sahipti.

Devamlı önündeki toprağa bakıyordu umutsuz; “Artık yaşamının anlamı kalmadı, sar beni bağrına!” dercesine;

– Sımsıkı sar ki, bu rezil dünyanın çilesinden kurtulayım!

Şehzade Selim, dedesi Fatih Sultan Mehmet’in yanında büyüdüğünden, en çok birlikte olduğu insandı dedesinin baş koruması Kara Manas. Her karşılaşmalarında, önce omuzlarından tutup, “Vay yiğit Şehzadem!” narasıyla ayaklarını yerden keserek vücudunu havaya kaldırır, sonra; kılıç sallama, ok atma ve düşmanla boğuşma tekniklerini içeren cengâverlik dersleri verirdi ona. Daima sevecen ve kollamacıydı... Ama şimdi o eski sıcaklığından eser yoktu görüntüsünün; soğuk, oldukça yaban duruşluydu. Hani, muhatabın; yanına gelene ilgisizliğini, hatta -eğer varsa- gizli öfkesini belirtmek için, “Yahu adam hiç istifini bozmadı!” derler ya! İşte öylesi, zoraki ve de sıradan bir el hareketiyle Selim’i yanına buyur edip, zor duyulan titrekle sesle “Hoş geldin!” dedi;

– Varlığınızla şeref verdiniz Şehzadem!

Konuşmalarının, daha doğrusu öncelikli niyeti; Manas’la uzlaşarak kendilerine yeni bir yol çizmenin uzun zaman alacağını anlamıştı Şehzade Selim. Peşi sıra çadıra giren mal sahibine, “Gördüğüm kadarıyla bütün gece buradayız. Ona göre hazırlık yapasın Seyfi Ağa!” diye emir verip, Kara Manas’ın inziva (yalnızlık) köşesinin önüne serilen, içi yapağı doldurulmuş çifte minderin üstüne bağdaş kurup oturdu;

– Belli işimiz uzun süreceğe benzer!

Bu Olanlar

Bir Ulu Hünkâr'ın Mirasına Yakıştı mı ya?

Şehzade Selim, Sivrihisarlı Seyfi Ağa'nın getirdiği ayranı içer gibi yaparak, kafasına dikiği dış yüzü yarıya kadar sırcalı toprak tasın kenarından Kara Manas'ı gizlice süzdü. Kendini görmesiyle genç savaşçının aylardır çektiği yalnızlık ve bilinmezlik acısının sarsıntısı biraz olsun geçmiş gibiydi üzerinden ama, Ulu Hünkârı Fatih Sultan Mehmet'in son nefesinde verdiği görevi başaramamış olmaktan doğan kederin izleri yüzünde olabildiğince belliydi. Onun halini anlayınca, çadıra girer girmez, "De bakalım Yiğit, ölmek mi zor, kalmak mı?" diye takılıp, üstüne üstlük onu kızdırdığına pişman oldu Selim.

Çünkü, bir cengaver için öncelik, her ne kadar son nefesine dekinde kılıçla ayakta sağlam kalabilmekse de, Fatih gibi yüce bir komutanın "hem de son" emrini yerine getirememenin ezikliği ölmekten bin beterd! Nitekim Fatih'in genç koruması Kara Manas'ın yanıtı, beklendiğinden sert oldu:

– En kutsal görevi yapmamış, emaneti yerine ulaştırmamış bir savaşçıya, "diridir, yaşıyor!" denebilir mi?

Aldığı yanıtla pembe çocuksu yüzü mahcubiyetten kızıla dönmüştü Şehzadenin... Pişmanlığın verdiği şaşkınlıkla "içer görüldüğü" ayran tasını minderin kenarına bıraktı. "Maksadı aştığı anlaşılın" ilk sözünü telafi etmeyi denedi bu kez:

– Bre Yiğit, şuna; "yapmadı değil, yapamadı, elinde değildi!" desek.

"Of, farkı yok!" diye mırıldanıp uzun süre suskun kaldı Manas. Konuşmaya devam eden Selim'in sözleri, "Şehzade de olsa" 10 yaşındaki çocuktan beklenmez biçimde, lafın sonrasını önceden kestiren bilge edasıyla, içinde buldukları durumun olabildiğince mantıklı bir açıklamasıydı:

– Bre, rahmetli dedemin keskin kılıcı, cengaverlerin en asili Kara Yiğit! Birkaç ay önce yaşadığın talihsiz olay, sana kaderin “zorunlu” bir oyunudur. İyi bilesin ki, olanlara senin “dur!” deme, ve de olacakları “maalesef” değiştirme imkânın asla yoktu. Ne yazık! Peřindeki suikastçılar hepten insafsız davrandı. Biz yetişene kadar atının ayağını yola gerdikleri organla ansızın çelmiş, bineğini bir yana seni bir yana; keskin kalyaların üstüne savurmuşlardı. Düşmanlarını bir güzel hakladık. Lakin kolun kırılmış, başından ağır yaralanmıştın. Şahsen benim aleyhime olduğu halde istedim ki yoluna gidesin, ama kendinde değildin. Biz de yaralarını tımar ettirip, bizim için paha biçilmez değerdeki yiğidimizi, “zamanı geldiğinde geri almak üzere” Seyfi Ağa’ya emanet edip, gittik di.

İçini kemiren sorunun tetiklemesiyle adeta inledi Manas:

– Dünya ölümlü, önlenemez akıbetin pençesi her an boğazımızda; El Hak ondan çekinmemiz asla yoktur! Lakin ulu sultanım Fatih Han hazretlerinin son dileğini yerine getirmemek ölümden bin beter gelmiştir bana.

Karakteri öyleydi, elinde olmadan sinirlendi Şehzade:

– “Yaptırmadılar!” dedik ya... İşe yazgı karıştı, senin elinde değildi.

– Büyük emaneti yitirdik, fakat “albızlar alası” işe yaramaz pis canımız yerinde durmakta; ne yazık!

Manas’ın daha fazla üzülmesine gönlü razı gelmedi Şehzade Selim’in. Onun yüreğini serinletmeliydi. Ama söyleyeceklerini başkalarının duymasını da istemiyordu doğrusu. Yanına çöküp kulağına fısıldadı:

– Boşuna dertlenmekte sin bre Kara Manas! Senin vazifeni, ikbalime ket vuracağını bile bile ben yaptım. Dedemin mektubunu amcam Şehzade Cem’e, en has adamımla bizzat ben ulaştırdım. Senin üstünden günah, vebal gitmiştir, müsterih olasın.

Duyduęuyla, ferî sönük gözleri yuvasında “fır” dönmüştü, bu kez merakı depreşti geñ savaşının:

– N’oldu peki, neden gelip tahta oturmadı amcan?

Bu soru üzerine Şehzade Selim, zapt edilmez vahşi bir tay gibi çöktüğü yerden fırlamış, “düşüncelerinin figanıyla” ayakta dahi duramaz olmuştu... İsimlendirmedeği bir çoğunluğaydı öfkesi; “Acizler, Tanrı’nın acizleri!” diye haykırıyordu, çadırın içinde “fır” dönerken:

– Ne yazık! Dedemin yerini dolduracak kimse bulunmamakta. Bir zamandır Devlet-i Aliyye’nin tepesine “Onun mirasına mugayır” öylesine korkak bir nesil tünedi ki, Ulu Hakan Fatih Sultan Mehmet’in mübarek kemikleri mahzun mezarında nicedir sızım sızım sızlamakta!

Söylemi kabullenmeyen Manas onun sözünü kesti:

– Sen ne dediğini bilir misin Şehzade Selim? Ne acayip ve de ne mesnetsiz sözdür ettiğin?

Kararı karardı, azminden hiç esnemedi. Ama yeni karşılaştığı bir başka tavrın sebebini Manas’a hürmetinden olsa gerek boynunu bükerek sordu:

– Bre dedemin yılmaz keskin kılıcı Yiğit Adam, bana kuru kuruya “Selim” demek nereden çıkmıştır? Hani “Yavuz Selim” derdin hep eskiden! Ne eksikimiz olmuştur da kendi taktığın şanlı sıfatı esirgemektesin şimdi benden? Hele söyle de, evvela bunu bilelim.

Kara Manas, kaba etine kılıcın keskin ucuyla dürtülmüş gibi yerinden hopladı. Alt çenesine doğru dökülen pos bıyığı birden havaya dikilmiş, “münasip bir yanıt aramanın” telaşından, boz börkünden omzuna dökülen siyah saçları ansız rüzgar yemişçesine arkaya savrulmuştu:

– Bir fesatlığım yoktur Şehzadem. Telaşla aklımızdan çıktı zaar... Halt ettik say!

Kolaylıkla akıldan çıkacak bir şey midir bu?

– “Doğru!” diye mırıldanıp hemen belleği geçmişe gitti Manas’ın;
– Ne anı ama!

Sağlığında dizi dibinden ayrılmayan altı yaş gurubunun çocuk irisi Şehzade Selim'in tamamıyla "İlim Adamı" olmasını istiyordu dedesi Fatih Sultan Mehmet. Devrin ünlü kişilerinden özel ders aldırıyordu. Oysa Şehzade'nin aklı "önündeki fiyakalı örnek" Manas yüzünden cengâverliğe takılı kaldı. Vurdu kırdıyı seviyordu. Gözü korksun, hevesi kaçsın düşüncesiyle bir gün Sultan Fatih onu; yuları, eğeri olmayan "çılgın" görüntülü bir atın üzerine attığı gibi üstelik hayvanın kalçasına bir de kuvvetlice teşvik şaplağı vurup, "Hadi görelim yiğitliğini!" narasıyla çayıra salmıştı.

Düşüp, savaş oyunlarına "tövbe ederek" hevesinin kırılması beklenen Şehzade Selim, yarım saat sonra; yorgunluktan nefes nefese soluyan atla geri dönmüş, seyislerin yardımı olmaksızın yere atlayıp, "Beni bindirdiğiniz at pek kofmuş, çabuk cıvıdı!" diye eflenmişti.

Ayrıca;

Manas vuruşurken sık sık kılıcı bir elinden diğerine kaşla göz arası sağdırır, rakiplerini şaşkına çevirip alt ederdi. İdman verdiği kişilerden önce, o zor marifeti dahi uzaktan seyrederken kapmıştı Şehzade Selim. Ondaki bu cevheri gören Manas dayanamayıp padişaha pür iştah sunmuştu önerisini:

- Ulu Hünkârım, demem o ki; değerli şehzadenizin ismi eksik konmuşa benzer gördüğümce. Adının önüne "Yavuz" eklense yeridir ve pek münasiptir zannımca.

İşte o günden sonra herkesçe dillenmişti gerçek ismi:

- Yavuz Selim!

Manas'ın kısa süreli, anlık dalgınlığından yararlanıp, biraz da onu inatsallığa dönmüş direnişinden "Pes!" ettirmek amacıyla önceki lafını inadına üsteledi Şehzade Selim:

- Ha, söyle bana; şayet kasıt yoksa, kendi koyduğun isim unutulacak şey midir Kara Manas? Yüreğine ne tür bir şüphe düşürdük ki, o nadide sıfatımızı zikretmekten imtina etmektesin?

Yavuz Selim'in ithamları sırasında, biraz da öfkelenip hızla kalktığı minderin üstüne bu kez “mahcubiyetin verdiği suskunlukla” kös kös geri çöktü Manas:

– Halt ettik işte, halt ettik say!

– Dahası!

– Bizde hiç adet değildir; bir ara devlet büyüklerine maksadını aşan galiz laflar söyledin, gönlüm daralmış idi.

– Suç doğruyu haykırmakta mı?

Lafi gevelemeden, fikrini dolandırmadan açıkça söylerdi Yavuz Selim; karşısındakine asla itiraz hakkı tanımadan! Yine aynı havadaydı. Böyle olunca, Manas ürkek gelin edasıyla sinmiş, gözlerini “hangi duyguda olduğu anlaşılmaz” bir edayla kıpraştırmaya başlamıştı. Onun bu pusmuş halinden yararlanan Şehzade, zor kabullenilecek düşüncelerini üstüne basa basa sıralamaya devam etti; hiç tereddütsüz, peş peşe:

– Sözlerimle darlanman niçindir bre Yiğit? İyi bilirim; sevdiğilerine, eski dostlarının üstüne toz konsun istemezsin, lakin hem amcam ve hem de değerli babam, dedem Ulu Hakan Fatih Sultan Mehmet'in onuruna, şanlı mirasına uygun davranmayıp, dünya liderliğine soyunmuş Devlet-i Aliyye'nin yükseliş hızını keserek, kısa zamanda onu çamura batırdılar. Saltanatın azameti karşısında küçülerek, kendilerini dahi kire, pasa bulaştırdılar. Korkaklığa varan ürüntüleriyle Yeni Çağın Güneşi dedemin yaktığı ışığı “aymazlıkları yüzünden” elbirliğiyle söndürmekte ki; “Allah esirgeye” içine düşeceğimiz koyu karanlığa neredeyse, az kaldı!

– Ha, bak bu kıyaslamayı anlarım değerli Şehzadem. Hiç kimse Hünkârım Fatih Sultan Mehmet değildir ki; mütemadi tozdan, kirden arınmış olsun. Lakin lafın başında, hem kardeşim Cem'i hem de, “anam ben bebekken öldüğünden” Gülbahar Sultanımın himayesiyle, aynı beşikte büyüdüğüm yoldaşım Bayezid Han'ı, “korkaklık” la itham ettin ya! İşte bunu kabullenmem mümkün değildir. Ben her ikisiyle de birçok meydan savaşında bulundum. Yanlış yaptılar, müşkü-

lata düştüğümüz zamanlar oldu. Kerelerce ölümle burun buruna geldik, bir an olsun ikisinin de yılgınlıklarını görmedim. Belki bezgin göründüler ama asla korkak olmadılar. Haklarında her şeyi söyle, dinlerim. Lakin “korkaklık” ikisinin de şanına yakışmaz, doğru değil!

“Peşin kabullenicilerden” değildi. Gördüğüne inanırdı, Manas’ın söylemine rağmen, iddiasında direndi Yavuz Selim Sezdiğiyle; babası ve amcasının “cesaretleri konusunda” büyük şüphesi vardı, kararlılığını sürdürdü:

– Toplu savaş anı, siz ulu yiğitlerin yanında nice yüreksiz kişi kendini kahraman bilir. İş, tek kaldığı zaman, yalnızken cesaret sergileyebilmekte! Sen ilkten amcamı sordun ya; “madem mektup ulaştıysa neden tahta gelip oturmadı?” diye. Öylesine güvensiz ki; dedemin ortadan silip süpürdüğü, baş belası Karaman Beyliği’ni, “kendine destek olsun” diye, yeniden ihya etti; tahta oturmasına yardımcı olmaları için Karamanlılara bağımsızlık, eskiye dönüş sözü verdi... Meğer ilkten tanışmış, “el altından” görüşmesi varmış, Papa ve Venediklilerden yardım talep etti... Anlayacağın, yüreğine ve bileğine güvenerek bir an önce gelip tahta oturamadı. Geçikmesi o yüzden!

– Garip!

– Muhterem babam Bayezid Han ise bir başka alem! İshak Paşa belki on kere “tez gel!” diye adam saldı Amasya’ya. “Nedendir” bilmem o da uzun bir süre gelmekte tereddüt etti, “halkını aydınlatmak bir yana, önünü görecektir ışığı olmadığından” ağırdan aldı.

Kendince anlatımının en berbat yerine gelmişti Yavuz Selim. Sesini “o an yanında bulunmayan gıyabındakilere” öfkeyle biraz daha yükseltti:

– Bu ihmaller sonucu neler oldu bilsen! Başında bir padişah olmayınca başıbozuk kalan Yeniçeri, dedemin değerli sadrazamı Karamani Paşa’yı öldürüp o güzelim İstanbul’u bir gâvur şehriymiş gibi “hınçla” yağmaladı. Ve de en acısı; idareyi “mecburen” ele alan İshak Paşa tarafından, “babam gelene kadar” geçici olarak tahta oturtulan ağabeyim

Şehzade Korkut, hemen yapılması gereken, “tek tek sayılmış” bazı acil işler için izin istememe rağmen” kardeş korkusundan beni İstanbul’a sokmadı. O gün söz ayağa düşmüştü Yiğit Manas; unutulmaz acı yaşadık! Ulu Hakan Fatih Sultan Mehmet’in o dünyalara sığmayan mübarek vücudunu, uzaklarda “birbirleriyle TAHT kavgası yaparken” karanlık bir odada unutup kokuşturdular. Nasıl kızmam?

Duyduğu bu haber sonrası, gözlerinden yaş boşandı Manas’ın. “Elden gidenin” dayanılmaz hasretinden doğan yalnızlık acısına, sevdiğinin mahrumiyete uğrayış ıstırapı eklenmişti üstüne üslük, feryadı hıçkırıklara karıştı:

– Vay! Yüce Hakanım, babam, her şeyim benim! Sonunda bunu da yaptılar ya! Gayrı, koca Osmanlı hücceten ölür kahrından! Kulaklarım sağır olaydı da keşke duymasaydım bunları.

– Şimdi de bakalım Kara Yiğit; “erkekçe uygulamaya koyamadığı” saltanat hırsını, halkının desteği yerine, ancak Devlet-i Aliyye’nin can düşmanlarının yardımıyla taçlandırmaya çalışan sevgili amca-ma, altına uzatılan tahta oturmaktan çekinen, hatta ürken, gecikerek; “sahipsiz” binlerce insanın insafsızca yağmalanmasına sebep olan, “ancak” yandaş bulunca cengaverliğe soyunup, Roma’nın fet-hi için hazırlanmış koskoca orduyu birbirine kırdıran muhterem babama ve de bir ulu Hünkâr’ın cesedini çürütüp kokutan adamlara “korkak!” demeyip, söyle başkaca ne diyeyim? Ha, söyle Kara Yiğit nasıl sevaplı bakayım yüzlerine? Elini vicdanına koyup söyle; hangi insaf duygusu ve hangi ızanla methüsenâ edeyim onları?

– Haklısın Şehzadem, yerden göğe haklısın!

Bre Yiğit!

Bundan Böyle Yerin; Benim Yanımdır

Stres dolu konuşmaların doldurduğu çekilmez dakikalar geçmek bilmiyordu. Konu değişmeliydi artık! Şehzade Selim, içi Ak dağın zirvesinden yenice getirilmiş dişir karla dolu, köpüğü taşkın ayran çanağının üçüncüsünü, ağzına değıdirmesiyle birlikte “bu kadarı da pes!” edasıyla geri çekmesi bir oldu. Körpe al yanaklarını şişirerek biraz da tatlı sert sitem etti mekân sahibine:

– Bre, itimadımızın mihenk taşı değerli Seyfi Ağamız! Bakarım da; geldiğimizden beri ağzımızı açtıkça habire soğuk ayran doldurmaktasın boş midemize. Gayrı “Cangul, cungul!” etmekteyiz yerimizde kıpraştıkça. İçimiz bir tuhaf çalkalanmakta ki; az kaldı, bu gi-dişle çökelek tuluğuna döneceğiz Vallah!

– Malımız, canımız yolunuza kurban Ulu Şehzadem! Pek ziyadesiyle yanık sanmıştık cesur yüreğinizi. Affedin! Hem bu sıcak günde dışa vuran hararetinizi bir etkin söndürmek içindi çabamız. Bize kalsa, eşi bulunmaz ziyafetimizi hazırlamış, emrinizi beklemekteyiz, “Hadi!” safhasına gelmişse kıymetli zamanınız, buyurunuz efendim!

Konuğa ikrâm; asaletin en açık göstergesidir ağa kısmında. Şehzade'nin serzenişine alınır görünüp; üzerinde gram fazla yağ ol-mayan sıırım misali iri gövdesini birden dikleştirerek, az sonra yapacağı sunumun methiyesine girişti Seyfi:

– Dik boynuzlu alaca koçun nar çiçeğine dönen semiz eti, meşe odununun yanar közü üstünde cızlamakla birlikte mis kokusunu ay-yuka çıkarmakta... Ağdası dışına taşan helva tenceresinin kapağı lez-zetli buğusunun keyfiyle tıklar tıklar oynamakta. Değerli Şehzadem, “He!” deyin, derhal soframızı sunalım huzurunuz.

– Daha ne durursun bre Ağa? Tatlı söyleminle iştahımızı iyiden kabarttın, madem sence münasıptır; getir siniyi, nefsimizi körletelim hele!